

ВИКТОР РАДУН ТЕОН

ПРОЗИВАЊЕ ОДЈЕКА

ЈОШ ЈЕДНА РЕЧ

на крововима листају вреле ласте
око поднева свиће зрела соната
семе еукалиптуса израста у опсене
воће, та еухаристија

говор над гребеном ишчекивања
све те црвене мимикрије
жамор после похода
притоке уносе омен

још једна реч и прилазим
тишини која се стропоштава
као нитков или леш

РЕМИНИСЦЕНЦИЈА УНУТРАШЊЕГ МИТА

не могу да пребивам
на само два места

говорим ти о могућности
настављања
напабирчени тренуци бола
гуше додир

жуте сенке око нас
редовни јесењи обиласци

како да из пукотине
избије лава
филозофија магновења

сви твоји крици су избројани
знам укус твоје тајне
међу зубима се мешкољи
реч која не престаје

неизрециво блистава
обмана
расте у неман
а ја остајем
нем и прозиран
усред пустиње

ВРАЋАЊЕ

сада знам
све што потискујем
у теби је поринуто као апокриф
зато немам више сенке

сви несварљиви делови дана
почивају у твојој ужареној утроби
трачак непојмљивог светла
тамо где је нагла косина
наговештај одрона
не може бити будућности
ако се не вратимо
корак уназад